

A Háló hivatalos lapja

Társoly

2008. december

**Nézzétek, milyen kedves és jó, ha egyetértenek a testvérek!... Olyan az, mint a harmat a Hermonon, mint a Sionra lehulló harmatcsepp, mert az Úr ott áldást ad: életet mindörökre.
(Zsolt 132)**

Áldott, békés Karácsonyt és új esztendőt kívánunk Mindnyájatoknak családok körében és hálás közösségeitekben!

“Háló-m” jeléül...

Azoknak szeretnék köszönetet mondani, akik a család, munka és a karácsonyi rohanás mellett is segítettek, hogy a Tarsoly elkészülhessen. Unokák, gyerekek mellett, vagy épp két gyógytornászattal beteg között is szakítottak időt és energiát. Fogadjátok az újságot tőlük karácsonyi ajándék gyanánt! Remélem, mind találtok benne majd kedvetekre való, megőrzésre méltót!

Hogy a Tarsoly valóban mindanyunké legyen, ahhoz azonban a Ti segíségekre is szükség van. A mi munkánkat is segítitek, ha eljuttatjátok visszajelzéseiteket, kritikátokat, észrevételeiteket nekünk a **halotarsoly@yahoo.com** címre. Ha szeretnétek felvetni egy témát, amiről szívesen Diskurálnátok és meghallgatnátok mások véleményét, vagy be szeretnétek mutatni saját közösségeketek a Közösség-faggatóban, azt is a fenti címre küldött e-mailen keresztül tehetitek. Emellett szívesen várjuk a hozzászólásokat a Diskuráló rovatunkba, aminek célja épp az, hogy mindenki megszólalhasson, ha akar. Hogy valóban fórumként szolgálhasson a rovat, ezért egy-egy témához utólag is hozzá lehet szólni (ahogy ezt a mostani számban majd láthatjátok is). Különösen a bogozók, parlamenterek, anyagi kar tagok hozzászólásaira, véleményeire számítunk, hisz ők (ti), már bizonyították, hogy elköteleződtek a Háló mellett azzal, hogy önként felvállaltak egy-egy feladatot. És nyilván véleményük is van. Ugyanakkor igyekszünk helyet biztosítani mindenkinek, aki szeretné megosztani a véleményét. Sajnos – személyes tapasztalatom szerint – sokan nem mernek (vagy akarnak) nyilvánosan véleményt mondani, mert – Szénássy Judit szavajárásával élve – nem tartoznak a „nagy fehér hálósok” közé. Kérlek ezt a rosszul értelmezett elitizmust felejtsetek el! Az egyetlen, ami határt szabhat a lelkesedésnek, az a terjedelem (és a lapzártá, ami minden hónap 15-ik napja). Köszönjük a segítségeket!

Áldott, békés karácsonyt kívánok mindenkinek!

Puchard Balázs

Hogyan akarunk fejlődni, miben akarunk javulni? - Azaz: Hogyan valósíthatjuk meg az álmunkat...?

A felelősségünk nagyon nagy ezen a téren. Pontokba szedve, így látom legfontosabb teendőinket:

Adminisztráció: Nagyon fontos lenne a találkozók résztvevőiről információs bázist létrehozni: kik mihez értenek, miben tudnának segíteni. Ez az adatbázis lenne legnagyobb kézzelfogható értékünk.

Hivatás megtalálása: a megfelelő helyre irányítani azokat, akik szeretnének és tudnak segíteni.

Több helyen az iroda beindítása:
Irodistáknak hasznos munkát adni.
Az irodista szolgáljon.
Az irodát mindenki használhassa

Pályázatírások összehangolása: Nagyon egyenlőtlen a pályázatírások aránya. pl. Romániában is írhatnak ki határ menti együttműködéseket.

A HÁLÓ csomópontok, különösen a kerületi szinteknek a megerősítése:
Kárpát-medencei szinten és regionális szinten egyre inkább van iroda, pl. a pályázatírások tipikusan itt történnek, de ezek mind a kerületek támogatásáért vannak, nem helyes, ha önálló életet kezdenek élni. Ez alatt azt értem, hogy minden intézményesülésnél óhatatlanul

létrejönnek az intézménynek a saját szabályai, hagyományai, amelyek keretében az életüket élik. Ez önmagában természetes és jó folyamat, mert kell egy keret és játéktér ahhoz, hogy például egy iroda, de bármilyen szervezet hatékonyan működhessen. Ebben a keretben és szabályrendszerben lehet az itt dolgozó munkatársakat motiválni, a működést átláthatóvá és tervezhetővé tenni. Viszont mindig megvan az a veszély, hogy ezek a szabályok már nem eszközként, hanem célként jelennek meg, és az ebben a keretben dolgozók, mivel végül is ehhez igazodniuk kell, pont ezektől a belső szabályoktól nem látják már az eredeti, a valódi célt.

Bogozó közösségek: Nagyon változatos, hogy a kerületek bogozói, közösségvezetői hogyan működnek: van, ahol hetente összejönnek, van, ahol csak nagyon ritkán... Általában nagy kérdés, mivel tehetik folytonossá a tevékenységet két találkozó között. (Dél-budai tapasztalat: Minden olyan dolog, ami plébániák és közösségek közötti együttműködésből fakadt, az ezeken a helyi közösségvezetői megbeszéléseken alakult ki. Itt folyik az igazi munka, a találkozók inkább az élményadás, az új emberek megszólítása, a láthatóvá válás céljait szolgálják)

Ifjúság: fontos a megindult folyamatok továbbvitele.

Középkorosztály erősítése: Vonzóvá tenni számukra a Hálóban való munkát.

Anyagiak: biztonságunk megalapozásának az elkezdése a pályázatírásokon kívül is. Pl. adományszervezések, vállalkozások.

Információáramlás javítása: Alulról felfelé, föntről lefelé. Személyes odafigyeléssel

Torzulásmertesség, megbízhatóság: Nagyon színes az ember, különösen nagyon színesek vagyunk mi Hálósok. Hiszen mindegyikünknek van valami ügye, ami miatt eljön közénk, ezért is mondjuk egy kis szójátékkal, hogy mi „ügyesek” vagyunk. Viszont az

ilyen emberek általában nagyon markánsan egy határozott irányultsággal látják a világot, és eszerint fogalmaznak, és értenek a másik beszédjéből. Másrészről hihetetlen színes az a világ, az a környezet is, ahonnan érkezünk, amely megnyilvánul például a szóhasználatunkban. Óhatatlanul félreértésekhez vezet mindez, ezért nagyon figyeljünk arra, hogy a másik is azt és úgy értse például a levelemben, ahogy én azt gondoltam.

Időnként késve érkeznek el az információk illetékesekhez. Tudom, hogy éppen az egyéb ügyeink és a felpörgött világunk miatt kevés az időnk, de pont a saját ügyeinkre hat vissza negatívan, ha nem időben és kellő pontossággal tájékoztatok, és beszélem át a dolgokat a többiekkel.

Renovabis: a projekt három régióban is nagy húzóerőt jelen majd, sok új közösséggel, sok új kapcsolattal leszünk gazdagabbak. Hogyan használjuk majd ezeket? Hogyan tesszük közkinccsé? Hogyan integráljuk új kapcsolatainkat? Hogyan tudjuk ebben magunkat aktívvá tenni? Ti, ebben a 3 régióban ne maradjatok ki ebből a munkából! A megszólításokra válaszoljatok majd!

HGT: várhatóan egyre több embert vonz a Hálóba. Az

ideális az lenne, ha a Háló találkozókön elköteleződő, lelkesedett emberek vállalnának itt minél több szolgálatot. De a tapasztalat több MCS-ben is, hogy előbb találkoznak a munkacsoporttal, mint magával a Hálóval. Fontos kérdés ezeknek az embereknek az integrálása, ennek missziós hatása is van, és az egységesség is fontos. A munkacsoportokban értelmes feladatot, szolgálatot, munkát találhatnak jó szakemberek. A munkacsoportok felhívásaira a Háló bogozóitól a reakciók általában igen gyérek. Mi bogozók nem ismerjük eléggé munkacsoportjainkat.

Kárpát-medencei találkozók: Annak is lesznek következményei, hogy ezeket a találkozókat csak bogozóknak tartjuk... Reményeink szerint a bogozókkal többet lehet foglalkozni, jobb lehet a felkészítésük, erősebb lehet az elkötelezettségük. Regionális találkozóinkon több legyen a más területről érkező meghívott, hogy a Kárpát-medencei élményt az új emberek ott is megkaphassák, mert ebből a szempontból most ezek a találkozók kiesnek.

Hogyan tovább: találkozóinkon legyen mindig egy ilyen mozzanat Legyen vagy munkacsoport, vagy bogozó-bátorító-bevezető, vagy beszélgetések a helyiek megszólításáról, helyi közös akciókról, plébániák, közösségek közötti együttműködés lehetőségeiről, terveiről...

A helyzetünk: a környezetünk, körülményeink a jövőben rosszabbodni fog. Sok minden összeomlik majd, amit el sem tudtunk képzelni. Lesz majd akkor, a zavarosban egy kis csapat, egy Szent Maradék, akire akkor majd oda fognak figyelni, aki tud megszólítani, aki tudja, hogy mit kell csinálni...

Muzslya, 2008. október 11.

„Lopott praktikák”

A pannonhalmi csoportvezetői tréning fiataloknak szólt. Úgyhogy én rengeteget tanultam...

Mégis, most, hogy a karácsonyi ajándékozáson törjük a fejünket, egy korábbi élmény alapján írok le jól alkalmazható „játékot”. Ezt a kárpátaljai bogozói tréningen leshettük el, s a december 13-i bogozásunkkor ismét próbálkoztunk vele. Így biztosíthatlak benneteket: beválik!

Párosával vonulunk el, és 2x2 perc a beszélgetés. Előbb egyikünk, majd másikunk elmondja röviden jelenlegi élethelyzetét, vagy aktuális nehézségét, a gondolatot, ami komolyan foglalkoztatja. Ekkor még senki sem reagálhat.

Amikor újra mindnyájan együtt vagyunk, az előbbi párok virtuálisan „megajándékozzák” egymást. Igyekeznek olyasmivel oldani a

hallott problémán, ami vidámabbá teszi a partnert. Indokolni nem kötelező. (Ilyenkor kerül sor a sokatmondó összenézésekre...) Az „ajándékokból” jól érzékelhető, hogy őszintén vagy felületesen beszéltünk-e magunkról... S az is, mennyire akarunk segíteni annak, akivel beszélgettünk. Míg hangosan elmondjuk az ötletünket: minek örülne szerintünk az a másik, a többiek is megsejthetnek valamicskét a másik lelkiállapotából. Bátran próbáljátok ki a karácsony előtti utolsó közösségi együttlét alkalmával! Élvezni fogjátok!

Orosz Rita

Bebogozódva...

Szeibert András vitaindító gondolatai:

Kedves Felelős Bogozók, Talentumokkal Rendelkező Jézuskövetők,
de mondhatnám mindezt egybefoglalóan: Egészséges Embertársaim!

Téma: Hogyan oszthatjuk be jól az energiáinkat, hogyan láthatjuk meg mi a lényeges a számunkra. Mindezt természetesen a Háló mozgalmunk szempontjából tekintem, annak fejlődési képessége, és a bogozói kiegészélkerülésének az érdekében.

Megjegyzem még az elején, amit Muzslyán is elmondtam talán kicsit más szavakkal, miszerint a Hálóban nemcsak azt látom, hogy legyen egy fejlődő szervezet, amely a tagjainak, az abban résztvevőknek nagy élményt nyújt, nagy szeretetteljes személyes kapcsolatrendszert ad. Erre is szükség van, e nélkül egyáltalán nem működhet hosszú távon egyetlen emberekből álló szervezet sem, és ez tulajdonképpen már elég lenne ahhoz, hogy érdemes legyen érte munkálkodni, érte energiákat befektetni, hogy szentnek tekintsük. Viszont a Háló ennél sokkal több, egy olyan szolgáló, a többi emberért lévő szervezet, amely, egyre biztosabban érzem, hogy a jövőre készül, és amely így, az egyre zavarosabb világban talán egyre inkább mécses, hegyre épített város lehet. Ezt is vegyük figyelembe a következőkben!

A következő alapvetésekkel kezdem a gondolatmenetemet:

- Minden bogozó önkéntes alapon végzi a munkáját, tehát senki sem kényszerítette arra, hogy ezzel foglalkozzék.
- Minden ígélet, amelyet másoknak teszek, az engem onnantól kezdve kötelez.

- Felelős vagyok a társaimért, akikkel a sors összehozott, jelen esetben a Hálóban, ráadásul akikkel, talán nem is rendesen és egyértelműen kimondott, közös célért jöttünk össze, és szereztünk közös élményeket.

- Felelős vagyok saját magamért is, miszerint a teremtés megőrzése magamra is vonatkozik, azaz ne betegedjek bele a túl sok munkába. Felelős vagyok saját magamért abból a szempontból is, hogy a talentumaimat nem áshatom el, ott bizony még egyszer annyival kell elszámolni.

- Felelős vagyok a családomért, miszerint nem vonhatom meg magamat tőlük teljesen.

Probléma felvetése: Hála Istennek a Háló fejlődik, és egyre több elkötelezett ember tartozik bele, olyanok, akiket fűt a vágy, fűt a tenni akarás. De a temperamentumunk, a teherbíró képességünk, a családi állapotunk, az éppen aktuális környezetünk, az elkötelezettségünk, vagy egyéb körülmények miatt más szinten dobnak be energiákat a különböző emberek. Ez még önmagában teljesen természetes, amíg emberek és nem angyalok szervezik a Hálót, addig ez így is lesz. A probléma ott van, ha:

- az ember nem tudja a másikról, hogy számíthat-e rá, mennyire számíthat rá,

- túlságosan beleveti magát a munkába, és ettől kiég, mert esetleg hosszú évekig többet tett be, mint amennyit kivett,

- ha nem a leghatékonyabban használjuk ki azokat az energiáinkat, amelyekkel mint erőforrásokkal rendelkezünk.

Most három eset is elevenen él bennem, ezért hozom fel a példákat:

- Nagy kegyelmekkel teli hétvégén voltunk együtt a Részek bogozóival. Az az érzés volt bennünk végig, hogy:

o de jó nekünk itt lenni,

o milyen hasznos az együttlét,

o minden bogozónak itt lenne a helye, hogy: a vállalt feladatát jól végezhesse, hogy a számíthatunk egymásra érzése erősebb legyen, hogy mindenki tudhassa, miért is csináljuk ezt az egészet.

o Jaj de nehéz lesz átadni az otthon maradottaknak azt, ami itt történt velünk!

De a 60 bejegyzett bogozóból mindössze 25 volt ott!

- November végén volt a Háló Gazdasági Tagozatának a konferenciája. Azt gondoljuk, hogy talán a HGT hosszú évek óta az egyik legjobban működő, legstabilabb munkacsoport. De erre a konferenciára most Erdélyből senki sem jött, miközben Kárpátalja mellett az erdélyiek viszik legaktívabban ezt a vonalat. Mi történt? Egyik válasz az, hogy novemberben volt vagy három rendezvény Erdélyben, decemberben is lesz még vagy kettő, ezen a hétvégén a családdal is kell lenni. Azt éltem át, hogy magamra vagyok hagyva.

A megoldás lehetőségéről most befejezésképpen.

Teljesen lehetetlen az, hogy a gyakorlatilag minden elemében, minden régiójában fejlődő Háló minden rendezvényére, programjára eljussunk. Talán 10-15 évvel ezelőtt a nagyon sok idővel rendelkező, nagyon lelkes ember megtehetette, de ez már régióon belül sem működik. Azt kell mondani, hogy hála Istennek. Ezért kötelező a programok között válogatni, kötelező látni, hogy melyik számomra a fontos, és melyiket hagyhatom el esetleg. Ehhez nyújtanék most egy kis segítséget, hogy egy eligazítást nyújtson minden bogozó, minden Hálóban tevékenykedő számára. Tehát először is azt nézzük végig, hogy a Háló találkozóinak közül melyik az, amelyen a bogozók részt vehetnek, és ezek közül melyik, milyen fontossággal bír. Hérom olyan találkozó van,

amely egy bogozó számára gyakorlatilag a legfontosabb, amelyek elmulasztása gyakorlatilag a bogozói munkájának a hátráltatását jelentik. Ezek közül első a saját kerületi találkozója, hiszen ott ő a főszereplő, ő a házigazda, ő a szervező. Második és harmadik azok a találkozók, amelyek kimondottan bogozók számára vannak meghirdetve, azaz a Kárpát-medencei nagytalálkozó és a regionális bogozói hétvége, munkamegbeszélés, amelyet sokan hibásan bogozói tréningnek is neveznek. Ez a 3 tehát az, amelyben a feladatok világossá válnak, ahol a csapatok kialakulnak, ahol lehet tudni, hogy mire, mikor, hogyan lehet számítani.

Ezek után jön szorosan mögöttük a saját regionális találkozója, és a számára szervezett regionális lelkigyakorlat.

Ezekről lemaradva jönnek a többi kerületi és regionális találkozók, ahova ő maga is lehet, hogy csak töltekezni megy, feladata nincs

Bogozók munka közben...

feltétlenül benne.

Színesíti a palettát a munkacsoportokban végzett munka, mert ez tulajdonképpen az eddigiek mellett, vagy többletként jelentkezik. Tehát amennyiben valaki aktív tagja egy munkacsoportnak, akkor annak a rendezvényein illik megjelenni. És nemcsak a megjelenés a fontos, hanem annak a rendezvénynek a szervezésében való aktív részvétel is. Ennek az elmaradása majdnem olyan, mintha nem segítettem volna a saját kerületi találkozót, és arra nem mentem volna el. Tehát sokkal nagyobb fontossággal bír a Háló hosszú távú élete szempontjából, mint például egy nem saját kerületi találkozón való részvétel.

Ezt a szemléletet azért is fontos magunkévá tenni, mert látjuk, hogy pontosan a hibás prioritások miatt, sok munkacsoport az idők folyamán elhalt, sok csak nyüglődik, miközben nagyon érezzük a hiányukat.

Összefoglalásképpen abban reménykedem, hogy a jövőben jobban, okosabban, hatékonyabban be tudjuk majd osztani energiáinkat, többen és stabilabban veszünk részt a Háló olyan programjain, amely a jövő építése szempontjából nagyobb fontossággal bír, és így mind a bogozói körök, mind a munkacsoportjaink még inkább megerősödnek.

Kujbus Márta hozzászólása Szeibert Andris gondolataihoz:

Magam is a Partium vagy Részek bogozói köréhez tartozom, mely találkozó nyomán született András levele. Személyesen átéltem azt, amiről írt: a találkozás és együttgondolkodás, megosztás örömét és a többiek távolléte miatti hiányérzetet. A témafelvetés az volt: hogyan osszuk be jól erőnket, mi a sorrend a kiegészítés elkerülése végett. Ez is egy olyan pillanat, ami tükröt tart nekem. Miért is csinálom én ezt az egészet? Próbálok munka és érzelmi oldalról egyaránt megközelíteni a kérdést. A munka szempontjából csakis előnyöm származik belőle: egyszóval KAPCSOLATRENDSZER. Erőbefektetéssel semmilyen kapcsolat nem alakul és nem fejlődik. Márpedig a túlélő csomag része, hogy a HGT konferencia egyik előadásából idézzek. Érzelmi oldalról

összetett: egyrészt a Háló eszméje, az a fajta helyreállító tevékenység, amit ebben a rendszerben, mozgalomban megismertem, életecélnak tűnik számomra. Másrészt a személyek, akikkel kapcsolatban vagyok, velük olyanfajta testvériséget tudok megélni (az egy cél miatt), ami segít engem abban, hogy ezt az érzést másokkal, ha szabad azt mondanom, mindenkivel kapcsolatban felindítsam, kiterjesszem és minta lehessen. Pál apostolról mondták azt, hogy Krisztus bolondja. Hát én is azt mondom, a háló bogozó a Háló, de tulajdonképpen Jézus Kisztus bolondja. De hogy ez a mindennapokban hogyan bontódik le... Ezek az alkalmak, levelek mind arra készítetnek, hogy szembenézzek önmagammal: késznek lenni bármikor számot adni arról, mi az a remény, ami éltet. És ezt gyakran meg is kell tennem...

Csermák Ambrus hozzászólása a novemberi, “Kiscsoportban-Korcs csoportban” témánkhöz:

Sokan a kiscsoportos beszélgetést tartják egy találkozó legfontosabb eseményének. Ilyenkor adódik lehetőségünk arra, hogy számunkra új embereket közelről is megismerjünk, a külvilágtól nem zavartatva közösen elmélkedjünk, és beszélgessünk velük. Sokszor egy-egy jól

sikerült kiscsoport alkalmával többet adunk át magunkból frissen megismert csoporttársainknak, mint otthoni szeretteinknek a hétköznapi rohanások közepette. Szerintem ez felbecsülhetetlen értékkel bír, és ezt az értéket nem szívesen adnám oda cserébe a „sokszínűségért”.

Nyári táborok alkalmával az ifjúsági altáboron belül is háromfelé osztjuk a fiatalokat kor szerint, és néha ez sem bizonyul elegendőnek, emellett a felnőtt táborból is szoktam hallani kritikus hangokat az ottani egyes összetétellel kapcsolatban. A múlt havi hozzászólásokat olvasgatván többször próbáltam magam elé képzelni egy négytagú csoportot, melyet egy hetvennyolc éves, dédunokájára gyakran vigyázó dédnagymama, egy ötvenéves, három gyermekét egyetemre járató családapa, egy huszonhét éves, nemrég házasodott, pályakezdő fiatal srác, és egy tizenöt éves, első komoly szerelmi bánatában őrlődő diáklány alkot. Nem hiszem, hogy ebben a csoportban bensőséges társalgás tud kialakulni, és azért nem, mert a résztvevőknek egyszerűen teljesen más az érdeklődési körük. Elismerem, lehet hogy a

Fiatalabbak és idősebbek... együtt

csoporthagok türelemmel meghallgatják a dédnagymama háborús élményeit, vagy éppen a diáklánynak mesélnek az élet szépségeiről, sőt az is valószínű, hogy egy ilyen beszélgetés alkalmával mindenki olyan élményekkel gazdagodik, melyeket saját generációjától nem kaphat meg. Az is igaz, hogy egy vegyesen kialakított, szerencsésen eltalált, csoportban a fiatalok lendületet sugároznak, míg a tapasztaltabbak bölcsességgel szolgálhatnak, és ez a sokszínűség mindegyik résztvevőt egyaránt gazdagíthatja.

Mégis attól tartok, hogy a többre hivatott kiscsoport vegyes kialakításban legtöbbször egy elnyújtott ismerkedésbe és egy felszínes beszélgetésbe torkollik, ahol a résztvevők tisztelettel, esetleg érdeklődve meghallgatják egymást, de lelki élményt legtöbbször nem tudnak adni egymásnak, hiszen amit mondanak, azt a többiek nem tudják teljesen átérezni. Rosszabb esetben mindenki folyton az óráját nézi, sajnos erre is láttunk már példákat. Ne felejtjük el, hogy egy-egy találkozó alkalmával sokan, főleg az első alkalommal jelenlévő fiatalok, nehezen tudnak őszintén megnyílni a többiek előtt. Erre még kisebb esély adódik, ha egy-egy komoly beszélgetésbe nem kortársaik előtt kell bekapcsolódnunk.

Urbán Péter hozzászólása a novemberi, “Kiscsoportban-Korcsoportban” témánkhöz:

Szerintem az én véleményemet mindenki ismeri: egyértelműen a vegyes csoportok híve vagyok. Bezony, bezony. És – szerintem – nem csak a régiókat és a korosztályt kéne összekeverni, hanem a következő javaslataim lennének még: minden csoportban legyen legalább két szőke (az egyik nő, a másik férfi, természetesen, továbbá nem lehetnek ugyanabból a régióból, s legalább 30 év korkülönbségnek kell lenni közöttük), ugyanennyi barna és fekete, a maradék lehet festett hajú (természetesen rájuk is azok a feltételek vonatkoznak, mint a szőkékre). Nagyon fontos a szemek színe is: csupa sötétszemű egy csoportba kerülése szigorúan elkerülendő! Emlékezzünk rá: „sokfélék vagyunk, ebben van az erősségünk”! Eme eszme a tökélyre

emelésének érdekében ajánlom odafigyelni arra is, hogy legfeljebb két ugyanolyan cipőméretű ember legyen egy csoportban, minden vértípus legyen képviselve (az AB csak egynek számít!), és a csoport tudjon legalább 5 idegen nyelven tárgyalóképesen beszélgetni (gy. k. a magyar nem számít idegen nyelvnek...)

Na, most, hogy kipoénkodtam magam, fordítsuk komolyra a szót. Én csak tanácsolni tudom a felnőtt altábor szervezőinek, hogy próbálják ki azt, amit ifiben már sikeresen leteszteltünk. Vagyis, hogy még az ifiket is korosztály szerint csoportosítjuk, szem előtt tartva azt az észérvet, hogy egy 15 éves és egy 25 éves fiatal érdeklődési köre között van különbség. És én nem érzem úgy, hogy ezzel a logikus lépéssel vétenénk a Háló eszméje ellen, hisz számos más lehetőség van a kiscsoportokon kívül, ahol közeledhetnek egymáshoz. S közelednek is. Természetes módon. S ez jó!

Fiatalabbak és idősebbek... együtt

Sebők György (Gyögyő) hozzászólása a novemberi, “Kiscsoportban-Korcs csoportban” témánkhöz:

Több hozzászólást is olvastam a fiatalok helyzetéről - szerepéről a Hálón belül. Úgy érzem, én is hozzászólhatok, hisz nejemmel együtt, napjainkat a fiatalok társaságában éljük immár tíz éve, s megosztják velünk gondjaikat, örömeiket. Amikor „egy véletlen megszólítás hatására“, bekerültünk a Hálóba, ami elsősorban megfogott az az a tény volt, hogy elfogadtattak olyannak, amilyenek vagyunk. Nem akart senki megváltóztatni. Eddig is szerveztünk előadásokat, találkozókat, de itt a Hálóban tanultuk – tanulgatjuk, sok ember megszólítását, s ennek szervezését, stb.. Az eddigi tapasztalat az volt, hogy sokan kritizáltak, de kevesen segítettek... Ép ezért általában egyedül szerveztünk mindent. Persze a konstruktív kritikát szívesen vesszük. Ezen hozzáállásunk akkor változott meg, amikor a közösségünkben az aktívabb fiatalokat is befogtuk a szervezésbe. S ha megbízunk valakit valamivel, akkor rájuk hagyjuk, nem szólunk bele a szervezésbe, csak biztosítjuk a hátteret, ha szükség van rá. Természetesen élünk, a jogunkkal – a konstruktív kritikával. A tapasztalat, hogy sok újat tanulunk a fiataloktól. Hisz ők jobban tudják mi az, ami a fiatalokat megszólítja, stb.. Mindezt az is bizonyítja, hogy a közösségünk fiataljai az utolsó két évben két közösséget is alapítottak a pozsonyi magyar fiatalok körében. /Egyik csak a főiskolásoknak, a másik a POFIKK – Pozsonyi Fiatalok Keresztény Közössége/. Nemrég fejeződött be a Hajszoló - a szlovákiai kisközösség vezetők képzése /2 éves tanfolyam/, melynek résztvevőinek 2/3 része az Antióchia közösség tagjai voltak, s nem maradhat ki a sorból az első Háló ifitalálkozó megszervezése Szencen, stb.. Hogy mindezt miért írtam le? – mert úgy gondolom, hogy ha fiatalokban megbízunk és egyenrangú partnernek fogadjuk el őket, megtisztelnek bizalmukkal és szívesen együtt dolgoznak a volt fiatalokkal. Természetesen alapfeltétel, hogy fogadjuk el őket is olyannak, amilyenek s ne akarjuk tőlük, hogy megváltozzanak. Nem kioktatni szeretnék, de ez a tapasztalatunk.

Szerzetes küldetésben...

Az ifjúsági kiscsoportvezetői képzés alkalmából magam is Pannonhalmára vetődtem. Nem tudtam (de nem is akartam) megállni, hogy be ne kopogjak sokunk régi ismerőiséhez, Hortobágyi Cirill pannonhalmi perjelhez.

- Mit válaszolnál akkor, ha egy ismeretlen érdeklődő azt kérdezné tőled, hogy: mi a foglalkozásod?

- Nagyon sok mindennel foglalkozom, én vagyok a főapát úr helyettese, ezt úgy hívják, hogy perjel. Ezen kívül, én vagyok a főapátság gazdasági vezetője, tanítok a gimnáziumban földrajzot és társadalomismeretet. A testvéreknek egy konstitúció nevű tárgyat... - mindegyik szakmából nyílik még ez- az-amaz. Beruházásaink vannak, fejlesztéseink vannak, turisztikai fejlesztéseken dolgozunk, szeretnénk egy biomassza tüzelésű kazánt építeni. Vannak nonprofit intézményeink, például Sopronban egy otthonunk, aminek papíron én vagyok az igazgatója. A gimnáziumban gondolkodunk egy kompetencia alapú tanítás bevezetésén. Adódnak alkalmi dolgok is: a közösségünk működési kérdései, konferenciák szervezése. Szóval sok mindennel foglalkozom egy KFT üzemelésétől egy természetvédelmi terület felújításáig. Egy szociális otthon, egy gimnázium, egy idősebb ember, egy fiatalabb ember.

- Melyiket szereted a legjobban?

- Igyekeztem nem úgy hozzáállni, hogy én mit szeretek a legjobban. Hanem inkább úgy próbáltam nézni az életemre, hogy eldöntöttem, szerzetes leszek, itt szeretnék maradni, és innentől kezdve ez egy

küldetés inkább. Próbálok úgy közelíteni az életemhez, hogy bármi jön, azt Isten akarataként nézzem. Azzal a lelkülettel fordulni felé, hogy én hogy tudnék benne helytállni. Nagyon fontos, hogy a belső adottságok és az objektív elvárások metszéspontját eltaláld, de én magam számára nagyon lényegesnek tartom azt, hogy a kihívásokban próbáljak szerzetesként helytállni. Menet közben tárul fel egy csomó olyan dolog, ami szeretetre méltó, élvezetes. Például soha nem készültem arra, hogy gazdasággal foglalkozzam. Én biológia-földrajz tanár vagyok. Botanikával kezdtem foglalkozni, meg tanítással. Mikor ide kerültem arra gondoltam milyen jó lesz növényteni szakkört tartani a gyerekeknek. Gyógynövényekkel foglalkozni, terepgyakorlatra járni a diákokkal, növényt határozni, meg gyűjteni és effélék. Aztán egyszer csak a nyakamba szakadt, hogy gazdasággal kell foglalkoznom, de később, rengeteg fantáziát láttam ebben is... Ilyen az apátsági teafüvek esete például, ami nagyrészt hozzám kötődik. Recepteket kerestem meg, majd a partnert, aki segített forgalomba hozni. Ha tőlem valaki azt kérdezte volna, hogy van-e kedved, látnál-e fantáziát benne, hogy te gazdasággal foglalkozz, akkor én azt mondtam volna, hogy nem valószínű. De mivel azt mondta a Főapát úr, hogy kéne csinálni, ezért csináltam... - és végül, rengeteg fantáziát találtam benne és sok örömem volt vele. Szinte minden munkakörömmel így vagyok.

Ha mégis választ kéne adni, hogy mit szeretek leginkább, akkor én nagyon szeretem ezt, a termékcsaláddal kapcsolatos, háttérmunkákat. Keresni a régi recepteket, fordítani őket, kutatni mit gondoltak egy-egy növényről az 1700-as években, stb..

- *Van kedvenc pannonhalmi készítményed?*

- Én a fekete likórt szeretem a legjobban, kedvelem a markáns, férfias, erős ízeket. De a teákat is nagyon szeretem, meg a borokat persze, bár az nem tartozik hozzám, én nem vagyok borász.

- *Mit gondolnak rólad a diákok? „Jó fejnek” tartanak?*

Hamarosan ötven éves leszek. És ha visszagondolok a saját

fiatalkoromra az ilyen ötvenéveseket már öregecskének tartottuk. Nem főállásom a gimnázium, kevés óraszámban tanítok, soha nem voltam prefektus (nevelőtanár). Ennek vannak előnyei és hátrányai. Az előnye, hogy így nekem nincs napi fegyelmi ügyekkel dolgom, ezért kicsit szabadabb a kapcsolatom a diákokkal. De most azt látom, hogy az első osztályokkal, akiket tanítottam nagyon sok barátságom van. Az elmúlt évekre értek be ezek. Tavalyelőtt, nyáron 15 párt eskettem, mind a diákom volt. A mostani diákokkal ez a fajta barátság nem érik be, ehhez én már idős vagyok. Sokkal inkább azt látom, hogy egy kis tisztelettel közelítenek, de nehezebben szólítanak meg. Ez régebben sokkal könnyedebben ment, könnyebben szólítottak meg.

- Nehéz keresztényként gazdálkodni?

- Mi egy sajátos helyzetben vagyunk. Ebből sokfajta következtetést lehet levonni, de sok mindent csak itt, Pannonhalmán lehet megvalósítani. Mi Pannonhalma turizmusára építünk alapvetően, és ilyen szempontból monopolhelyzetben vagyunk. Pannonhalmán látnivaló az apátság. Ez a környék a miénk. A hegyen a mi éttermünk van, a mi boltunkban lehet vásárolni, nincs még egy negyedik meg egy ötödik. Ez egy tisztább működési rendet is lehetővé tesz. Szerintem lehet keresztényként gazdálkodni, olyan alapelvek alapján, hogy próbálsz minőséget előállítani, ami rá van írva, az megfelel a tartalomnak stb.. A szerzetes bármivel foglalkozzon is – a profán dolgokra is – úgy tekintsen, mint az oltár szent edényeire. Hosszútávon nem működik a család. Ezt manapság láthatjuk is... Mindig a hely és az ott élő szerzetesek adottságai határozzák meg a lehetőségeket. Van például egy német apátság, ami borostyánnemesítés folyik, csak mert volt egyszer egy szerzetes, aki foglalkozott vele. A közösség számára is az a jó, ha mindenki a helyén van, és karizmája szerint bontakoztatja ki a tehetségét. Ferenc József pl. megszabta, hogy akkor működhetünk tovább, ha tanítani is fogunk, ez egy külső kényszer volt, de felnőtt hozzá a rend. Egy picit ma is arról van szó, hogy figyelni kell az idő jeleit, hogy mik a továbbélés lehetőségei. Most nem fogják kívülről megmondani nekünk, hogy mi a megmaradás feltétele.

- *Te is ide jártál gimnáziumba... Szeretted?*

- Én nagyon szerettem itt lenni. A döntésem, hogy szerzetes leszek, az ilyen gyerekes motívumok alapján nyugodott. Én 18 éves koromban maradtam itt, rögtön érettségi után, és ez egy szimpátia alapú döntés volt. Egy kicsi faluban nőttem fel, ideális családban, az édesapám szerette volna, hogy ide jöjsek. Megszerettem az öreg atyák, a fiatalabb tanáraitam, idegenvezető voltam, szerettem az itteni embereket, a helyet. Amikor jelentkezni kellett, hogy ki hova szeretne menni, akkor én ide adtam be a jelentkezésemet.

- *Hogy kerültél a Hálóval kapcsolatba?*

- A főapát úr hivatalos volt a nagyszülősi találkozóra, a titkárával, Rábai Lacival, de váratlanul valami elfoglaltsága támadt. Ezért végül én mentem el Lacival helyette. Ez valamikor 1997-8-9 környékén volt. Nagyon későn értünk oda, már öreg éjszaka volt, Jávorka Lajos még várt bennünket, odavezetett a szállásunkra, reggel pedig kerestem a kitűzőmet. Tudták, hogy a Laci egy világi tanár, egy nő ember, ő fog jönni, a főapát úr viszont nem tud, lemondta. Én egy olyan névkártyát kaptam végül, amire rá volt írva, hogy Rábainé Hortobágyi Csilla. Ez volt az első alkalom a Hálóban. Utána aztán rendszeresen jártam.

- *Mi volt az első benyomás?*

- Az első élményem az volt, hogy ez az alulról szerveződő egyház. Én 1973-ban kezdtem a gimnáziumot, akkor egészen más idők jártak, én Pannonhalmán kezdtem hittant tanulni. Egy öreg plébánosunk volt és szinte csak az idős emberek mertek templomba járni. Pannonhalma egy egészen más világ volt. Egy szerzetesi közösség és egy diákcsapat. De azt, hogy egy élő közösség az egyház, azt én a Hálóban tapasztaltam meg először. Számomra az egyház – durván leegyszerűsítve –, amíg nem találkoztam a Hálóval az én szerzetesi közösségem volt. A Hálóban tapasztaltam meg jobban, hogy itt van egy másik közösség.

Puchard Balázs

A mi közösségünk: Az antióchia közösség

1. „Anno...” – megalakulásunk körülményei...

Mozgalmunk 1963-ban az amerikai fiatalok körében indult el, onnan 1981-ben három tizenéves vitte haza Sydneybe, és onnan egyenesen Magyarországra jutott – ennek már több mint 10 éve. Ebből már nem nehéz kitalálni, hogy az alap gondolat honnan származik. A mi kis csapatunk első tagjai részt vettek egy Budapesti hétvégén, és úgy gondolták, ezt meg kell osztani az otthonmaradottakkal is. Az itteni sikereket igazolja, hogy mára már a 17. hétvégénk is a hátunk mögött van.

2. „Működési szabályzat” – avagy: legfontosabb alapelveink...

Az Antióchia a fiatalokról szól. Jelmondata is ez: Fiatalok szolgálat fiataloknak. Fiatalok írják a bevezetőket, és a kiscsoportokat is egy-egy fiatal vezeti. Vasárnaponként imatálálkozókat tartunk, ez tartja

össze a közösségünket. Félévente egyszer pedig háromnapos találkozót is szervezünk, ezeket nevezzük “nagyhétvégének”. Itt aztán sorra követik egymást a bevezetők, beszélgetések, éneklések és játékok. Az alapelv pedig, ami mindig a szemünk előtt lebeg: "Nem lehetünk tökéletesek, de hitelesek igen."

3. „Amiben jók vagyunk...”

Ha sikerélményt akarunk látni, elég az antióchia hétvégét átélt fiatalok szemébe nézni, és láthatjuk az eredményt. Közösségünk sokszor volt képes életeket megváltoztatni, a végső elkeseredésből visszahúzni sok ifjú lelket. A legnagyobb érzés akkor tölt el, amikor valaki hosszú idő után az antióchia hétvégén ismét elvégzi a Szentgyónást, és a legnagyobb sikerként is ezeket a pillanatok tartom számon. Büszkén tekintek vissza arra is, amikor közösségünk Szencen megszervezte az első Kárpát-medencei ifjúsági HÁLÓ találkozót, amiről nagyon pozitív visszajelzéseket kaptunk. Az antióchiát elindító generáció zöme ma már házas ember, és már nekik is van külön közösségünk, havonta egyszer találkoznak, tehát a maguk módján folytatják azt, amit a kezdetekben megéltek, ez is visszajelzés értékű, hogy valamit jól csinálunk.

4. „Itt dőcög a szekerünk...” – gyenge pontjaink

Bizony, ide is van mit írunk, hiszen nem tudtuk igazán plébániára alapozni a közösséget, ami alatt főleg azt értem, hogy a szenci antióchia közösségben négyen vagyunk szenciek. A toborzással is egyre nagyobb gondok vannak, hiszen nem akaródnak a fiataloknak a közösségünkbe jönni, és ilyenkor mindig azt érzem, hogy ez valahol a mi hibánk is. Az imatálalkozókon való részvételünk is hullámzó, nem tudunk hétről hétre azonos létszámban találkozni, aminek sokszor érezzük negatív hatását, például bizonyos funkciók vállalásánál.

5. „Így lazulunk...” – alternatív programjaink

Azt hiszem itt folytathatom az előző kérdésre is a választ, mert míg régebben rengeteg közös programot szerveztünk, manapság viszont annyifelé rohanunk, hogy egyre kevesebb időnk jut az ilyenre. Farsangi bálók, szilveszteri bulik, közös kirándulások, száz kilométeres biciklitúrák felejthetetlen hangulatát éltük át, ami nagyon jól összekovácsolta a közösséget. Mint már említettem egyre több antióchiás köt már házasságot, és ilyenkor a közösség apraja-nagyja összegyűlik, és együtt ünnepelünk.

6. „Nem csak kenyérrel...” – közösségünk legnépszerűbb olvasmányai (a Szentírást nem ér mondani...!!!)

A közösségen belül nincs egy kedvenc könyvünk, de nagyon sok az irodalomkedvelő köztünk, így gyakran hallunk Pilinszky, Ady, József Attila, és más idézeteket. Ezekon kívül a közös ima előtt, ráhangolódásként, a Beszélgetés a Mesterrel című könyvből, vagy pedig Bruno Ferrero-s történeteket szoktunk olvasni.

7. „Nem csak Igével...” – közösségünk sláger étele, itala...

Kedvenc italunk mi lehetne más, mint a sör... Hisz az alkohol az emberiség egyik legnagyobb ellensége-és milyen ember az, aki nem pusztítja az ellenséget?? Ami pedig az ételeket illeti (bár itt már jobban megoszlanak a vélemények), első helyen a zsíros-hagymás kenyér áll, de szorosan követi őt a pizza, s különféle házilag készített finomságok.

Menyhárt Erzsébet és Horváth Péter

A téli fény ünnepe...

Oxford honatyái azzal a merész ötlettel álltak elő, hogy a jó öreg karácsonyt végre ideje lenne lecserélni a téli fény ünnepére, a másvallásúakra való tekintettel. Egyben el is nyújtják az „ünnepet”, így november közepétől január elejéig tartana. Ami nagyjából egybe esik a karácsony körüli szokásos vásárlási

kampányőrülettel. A dolog pikantériája, hogy a zsidó és az iszlám vallás követőinek sem nyerte el a tetszését, így a keresztények a másvallásúakkal együtt tiltakoztak a módosítás ellen. A karácsonynak ez az „átkeresztelése” olyan, mint amikor a fürdővízzel együtt a

gyereket is kiöntik. A névváltoztatást azzal indokolták, hogy az új mennyivel figyelemfelkeltőbb és exkluzívabb, és be is váltotta a hozzá fűzött reményeket, hisz valóban figyelmet váltott ki: felháborodás és tiltakozás képében. Talán csak az ateista „vallásúak” bizonyos körei örülhetnek a hírnek. A karácsony már rég nem az, aminek lennie kéne, de nem kell vallásosnak lenni ahhoz, hogy a karácsony Karácsony maradhasson, érték lehessen. Ünnepeljük akár Krisztus születését, akár a szeretet és a béke ünnepét, a karácsony értéket képviselhet mindenki életében. Ha mást nem, hát azt, hogy összeül a család és mindenki kedveskedik valamivel a másiknak. A kereszténység visszaszorítása a vallásszabadság nevében... kicsit nevetségesen hangzik. De mi lesz a következő lépés? Vajon a templomi harangszót mikor perelik be csendháborításért?

Puchard Balázs

Anselm Grün: Ünnepek és szokások, amelyek megszépítik életünket

Nemsokára itt a karácsony, sokan ajándékoznak ilyenkor könyvet szeretteiknek. Örömmre újabb Grün könyv jelent meg a Jel Kiadó gondozásában. Ebből a könyvből idézek néhány részletet, hátha kedvet kaptok az olvasáshoz, avagy az ajándékozáshoz.

A szerző olyan szokásokra, rituáléokra hívja fel a figyelmet, amelyek boldogabbá, teljesebbé tehetik életünket.

„A rituálék megnyitják a mennyet életünk felett; olyan érzéseket fejeznek ki, amelyeket különben sohasem fejezünk ki, elmélyítik a kapcsolatokat, szent teret és szent időt teremtenek; emlékezetes jelek; otthont teremtenek; az önmagammal és Istennel való találkozás helyei.”

Karácsony

„Van számomra egy mozdulat, ami illik a karácsonyi időhöz, és jól kifejezi ennek az időnek a titkár. Ez a kezek mozdulata, amelyeket egymás felett a mellkas közepére helyezek. Mindkét kezemmel érzem a meleget mellkasom közepén. És érzem a vágyat, amely mellkasomban keletkezik. A vágyban érzem önmagam, és érzem Istent. Karácsony idején ez a mozdulat Jézus szívemben való megszületésére irányítja figyelmemet.”

Érezni a vágyat

Mi után vágyakozik? Próbálja meg végiggondolni ezt a vágyat. Akkor felismeri majd, ez a vágy végeredményben Istenhez vezet.

Érzi önmagában a szerelem utáni vágyat .Néhányan úgy vélik, hogy

egy szerelem, ami nem teljesedik be, csak fájdalmas lehet. Ám a beteljesületlen szerelemben is a tükéletes szeretet utáni vágyakozásunkat érezzük. Élvezze a szeretetet, amely vágyakozásában rejlik. Ez az Öné. Senki sem veheti el Öntől. És ha nem viszonzózzák szeretetét, az nem fog az által megszűnni.

Az emberré válás útja öt lépésből áll: Elfogadás – elengedés – eggyé válás – átváltozás – megújulás. Erasmus így határozza meg a boldogságot: „*Akarj az lenni, aki vagy.*” Ám az a kérdés, hogyan lehet elfogadni önmagunkat?

Nos, ha erre kíváncsiak vagytok, akkor olvassátok el a könyvet és megtudjátok.

Puchardné Tóth Gyöngyi

ADY ENDRE: VAN-E MAGYAR NYELV?

Van Budapest, s úgy állítják, hogy van egy Magyarország is hozzá, de ez nem bizonyos, s példának okáért én se tudtam meggyőződni róla. Van azután egy nyelv, mely liberálisan magyar nyelvnek neveztetik, de arról nevezetes, hogy ezt a nyelvet ki-kinek meg kell csinálnia. Van azután Budapesten egy másik magyar nyelv is: kérem az Istent, oltsa el mihamarabb életem mécsét, mert ha csak három évig fogok élni barangolva, száműzötten, idegenben, hiába jövök haza. Nem fogok tudni kenyeret és bort kérni Budapesten, mert minden lévő, értető szavainkat akkorra kiirtják, s lopnom fog kelleni egy hatalmas tolvajnyelv miatt.

Egyébként számárság, sőt akadémoskodás kerülni a dolgot, s nem nevezni nevén a gyermeket, ha még olyan szívesen nem látható, kellemetlen fattyú is.

Ott kezdődik, hogy Kazinczyék eldobtak egy gyönyörű nyelvet ugyanakkor, amikor egy nyelvet akartak bolond apostolsággal megjavítani. Kettős volt a baj s a baj oka: Nyugatról jöttek hirtelen a fogalmak, s az akkor intelligensnek mondható magyarság nem tudott magyarul. No, jó, Csokonai véletlenül tudott, de rajta kívül - akár Vörösmartyt, sőt Aranyt bámuljuk - csinos játék volt minden költői nyelvészkedés.

Az ideákra szavakat, öltözetet kellett húzni, azonban a nyelv, a gazdag, buja, különös és szép nyelv lent lakott. Azután fölszabadították, ha igaz, a jobbágyot, és nem történt semmi, s az íráság, a nyelv sorsa azok kezébe és nyelvére került, akik e szerepüket is amolyan nobile officiumnak látták, mint például a táblabíróságot. Leromlott, kivénült, gögös, zseniáliskodó osztály volt ez, ma is az, mert csodálatosan még ma is él, s ma talán még kevesebbet kérhet és várhat tőle a magyar, az a bizonyos magyar géniusz.

Ott volt kezük ügyében a legpompásabb nyelv, de ők nem ismerték a parasztot, s azután jött a zsidó, akitől igazán mindent lehet követelni,

de azt már nem, hogy magyar nyelvre tanítson bennünket. Lett tehát a magyar nyelvből egy álmagyar nyelv, színtelen, alkalmazkodó, csigerszerű, más nyelvekből fordított s csak néha komikusan magyarkodó nyelv. Még tán ilyen sincs, mert ezt az ilyen nyelvet is minden ember átdolgozza a maga számára, ha beszél vagy pláne ír. Majdnem bünt követek el, de politizálok, mert a magyar nyelv tragédiája egyenesen ugyanaz, mint a magyar demokráciáé. Tetszett volna demokratikus államreformokkal fölségíteni a színre, fórumra a jól beszélő magyar parasztot, ma lenne tüneményes, szép, dús magyar nyelv. Sem a némettől, sem a franciától, sem a nemzetiségi szomszédságoktól megrontott és kiváltságos, úri magyarság igaz nyelvet nem csinálhatott.

Megpróbáltuk, kurucék kezdték, Balassáék, Csokonai s jómagam is iparkodtam régi szavakat rálopni Erdélyből és Károlyi Gáspár magyartalan és mégis magyar bibliájából az újonnan jött fogalmakra. Van annyi szavunk, mint Shakespeare-nek, a nyelvünknek pedig, melynek nyolc évtized óta minden hírhedt védője hóhéra volt, nem kellett volna megcsúfolódnia.

Most már késő, én tudom, hogy öt szót is milyen bajos, elfogadtatva, komplikált lelkű, új lelkű, kultúrás magyarok lelkévé, sajátjává tenni. Mint a legendák alvó daliái alusznak a legigazabb, legszebb magyar szavak.

Trattner és Károlyi egy 1839-es füzeté és egy gyönyörű magyar szógyűjtemény juttatta mindezt az eszünkbe, de első tervbéli gondunkat, hogy mintaképpen leírjunk ide száz-kétszáz gyönyörű s külön magyar szót, elhessegettük. Furcsa és szophoklészi érzéseink voltak: az eldobott magyar nyelvet közös akarattal talán föltámaszthatnók, de ha föltámad máma, kikkel beszélhetnénk vele? NYUGAT 1910. november 16.

Lejegyezte: Kobzos Kiss Tamás

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” /Jn 3, 16/

Isten úgy szerette a világot, hogy a názáreti Jézus személyében emberré lett és megosztotta velünk isteni életét. S mindez mikor történt? Az éjszaka kellős közepén. „Amikor az egész világ a legmélyebb csendben burkolódzott” – énekeljük a liturgiában. Az éjféle csendbe, a várakozás némaságába, a legkiáltóbb vágyakozás csendjébe, a magatehetetlenség reménytelenségébe. Az éj közepén eljött az Úr, hogy megfordítsa a világ életét és az emberi sorsot. Belebocsátkozott sorsunk szakadékaiba, megtapasztalta a mélység szomorúságát, hogy felemeljen minket az ő magaslatára, saját dicsőségébe. Igazán akkor látjuk ennek az eseménynek, karácsonynak a nagyszerűségét, ha átgondoljuk Guardini sorait: „Az örökkévaló, szabad Istennek nincs sorsa. Csak a történelemben élő embernek van sorsa. Most az Isten belép a történelembé, és magára veszi sorsát.” Hogyan teszi ezt? Úgy, hogy magára veszi sorsunkat, sorsunk átkait, nehézségeit, bűneit és helyette cserébe saját életét adja, isteni „sorsát”, vagyis örökkévalóságát és dicsőségét. S ez nem cserekereskedelem! Az emberi sors és a bűn súlya igazán nem ellenérték az isteni életért. Ezt a cserét szeretetből teszi, ajándékba hozza. „...*az Istennel való egyenlőséget nem tartotta olyan dolognak, amelyhez föltétlenül ragaszkodnia kell, hanem kiüresítette magát, szolgai alakot öltött, és hasonló lett az emberekhez.*” /Fil 2, 6/

Az Atya Fia megszületett. Összeölelkezett az Ég és a Föld, az angyalok és az emberek. Isten a földre szállt, emberré lett, csecsemő lett, mert azt akarta, hogy a szeretet fűzze a földet az éghez, az embert az Istenhez, hogy a szeretet kössön embert, emberhez. /vö.Lk 2,1-14/. Valóban, nincs fontosabb esemény a világtörténelemben ennél az éjszakánál. Ez a betlehemi szegénység, mely kifejezhetetlen gazdagságot rejt, nagyon is méltó ahhoz a módhoz, ahogyan Isten Fia

eljött közénk a földre: elrejtve, kitzasztottan, egy kis település barlangistállójában születve. Ezzel, a betlehemii szegénységgel fejezte ki irántunk tapintatos és gyöngéd szeretetét. Ez a rejtettségg volt a legjárhatóbb út a bűn által megsebzett emberiség szívéhez. (Barsi B.). Egykoron Ádám elrejtözött az Úr elől, mert félt, mivel vétkezett ellene. Az első bűnöző, Káin földönfutóvá lett, mert emberi vért ontott és félt a büntetéstől. Mózes megrettent az Úr haragjától a Sinai hegyen és eltakarta arcát, mert félt. A türelmes Jób inkább azt várta, hogy nyelje el a föld, mintsem hogy még egyszer Istennel perlekedjen. Félelem, félelem, félelem! Ez az ember története! És lám, karácsony éjszakáján Isten más arcot ölt, megjelenik egy gyermek képében, hatalmát felcseréli annak mosolyával, és ezt mondja: emberek, én szeretlek titeket! 1958-ban, amikor a „világ plébánosát” XIII. Jánost pápává választották, első útja a római Sant Angelo börtönbe vezetett, ahol a rabok legnagyobb csodálatára ezt mondta nekik: „Tudom, hogy ti nem jöhettek hozzám, hogy lássatok engem, azért jöttem el hozzátok, hogy elmondjam nektek személyesen: szeretlek titeket, úgy ahogy vagytok.” Hát ez a karácsony! Ilyen egyszerű. Isten eljött hozzánk, mert tudja, mi képtelenek vagyunk őt elérni, eljött hozzánk, hogy elmondja nekünk: szeretlek titeket! Mit üzen a jászolban fekvő Kisded? Azt, hogy Isten föl akar emelni, egészen magához akar emelni engem, az embert. A kamasz nem szereti, ha szülei ölelgetik. Úgy gondolja, hogy ő már nem gyermek. Szerinte ez a kisgyermek jussa. Az öregember már újra nem tiltakozik az ölelő karok ellen. A kamaszkorát élő emberiség folyamatosan utasítja vissza a minket szeretetből átkarolni akaró Istent. Gyermekded lelkületre kell szert tennünk, hogy az ajándékozó és az ajándékban önmagát adó Isten magához ölelhessen, karjaiba vehessen, hogy végre ott legyünk, ahol szerinte a helyünk. Az első karácsonykor a mi Szerető Atyánk egyszülött Fiát küldte el nekünk. Azt, akiről Izajás próféta írja: „messze kiterjed majd uralma.” Hol van ez a messzeség? Szívünkben. Ebbe a messzeségbe akarja kiterjeszteni szelíd uralmát. Nyissuk ki szívünk ajtaját, engedjük be oda Őt, hogy megajándékozhasson a világ legdrágább ajándékával: ÖNMAGÁVAL.

Keresztes Zoltán

P. Békés Gellért: Karácsony kegyelme

„Mint akit anyja becéz, úgy vigasztallak meg én...”

(Iz 66,13)

*Elmúlik benned minden, ami régi
Ma az enyém vagy. Eljövendő égi
Fény szállja meg ma tikkadt lelkedet:
Mindig szerettelek.*

*Előtted jártam, mint szemed világa,
Követtelek, mint tested fürge árnya,
Vetettél dalt, arattál könnyeket:
Mindig kerestelek.*

*És titkod érett irgalmam méhében,
Míg meg nem szültem a szentséges éjen.
Karomba veszek, mint kisdedet:
Végre megleltelek.*

